

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3769/2019
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Вучковић, адвокат из ..., против туженог Рудник олова и цинка „ВЕЛИКИ МАЈДАН“ д.о.о. Љубовија, Узовница, чији је пуномоћник Живорад Лазовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 304/19 од 04.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против одлуке из става другог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 304/19 од 04.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П1 20/18 од 08.11.2018. године, у ставу 1. изреке, усвојен је тужбени захтев, па је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду број/... од 20.04.2011. године, којим је отказан уговор о раду тужиоца. У ставу 2. изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 313.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 304/19 од 04.02.2019. године, у ставу првом изреке, делимично је преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П1 20/18 од 08.11.2018. године, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 303.000,00 динара до износа од 313.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. У ставу другом изреке, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу је потврђена. У ставу трећем изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то одлуке садржане у ставу другом изреке, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по ревизији туженог у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18), па је утврдио да није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је дана 11.04.2011. године упозорио тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду, стављајући му на терет да је прекршио радну дисциплину из члана 51. став 1. тачка 3, 5. и 18. Правилника о раду туженог, тако што је дана 08.04.2011. године дошао на рад у алкохолисаном стању због чега му је надзорник рекао да тога дана не може да ради, да распреди опрему и да се врати кући. Тужилац је одбио да прими упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, након чега је исто стављено на огласну таблу туженог дана 12.04.2011. године. Након тога, дана 20.04.2011. године, директор туженог је донео решење којим се отказује уговор о раду тужиоца због непоштовања радне дисциплине.

Полазећи од садржине члана 175. Закона о раду, првостепени суд изводи закључак да образложење решења о отказу уговора о раду тужиоца не садржи чињенице и доказе на основу којих је утврђено када, којом радњом и на који начин је учињена повреда радне обавезе по основу које се отказује уговор о раду тужиоца. У образложењу спорног решења није наведено у ком периоду је тужилац долазио на рад у алкохолисаном стању и на који начин је утврђена алкохолисаност а то су, по оцени првостепеног суда, основни елементи које треба да садржи образложење решења због чега је исто поништено, као незаконито, на основу члана 185. став 1. Закона о раду.

Другостепени суд прихвата примену материјалног права и разлоге првостепеног суда, наводећи да је решење о отказу уговора о раду формални акт који мора да садржи конкретизацију радње која представља отказни разлог, како у погледу начина, тако и у погледу места и времена извршења.

Ревизија туженог није основана.

Правилно је становиште нижестепених судова да је решење о отказу уговора о раду тужиоца у супротности са чланом 185. став 1. Закона о раду. Овом одредбом закона је прописано да решење о отказу уговора о раду обавезно садржи образложење. Наведено подразумева истицање јасних и потпуних разлога о околностима под којима је учињена повреда радне дужности која према ставу послодавца води отказу. Следи да решење о отказу уговора о раду мора да садржи време, место и опис радње или пропуста који има обележје повреде радне дужности, уз навођење доказа из којих су ове битне околности утврђене. Постојање образложења омогућава да се конкретна радња запосленог, извршена у означеном времену, на одређеном месту и под утврђеним околностима, може идентификовати као дисциплинска повреда која према закону, општем акту или уговору о

раду води отказу. Ваљаност образложења је, дакле, услов пуноважности отказног решења послодавца.

Према околностима конкретног случаја, тужени није поступио на напред изложени начин приликом отказивања уговора о раду тужилаца. Оспорено решење садржи кратко образложење по коме тужилац „не поштује радну дисциплину што је утврђено изјавом непосредног руководиоца због чега му се отказује уговор о раду“. Изостало је навођење конкретних околности под којима је тужилац извршио радњу коју је тужени квалификовао као дисциплинску повреду која представља разлог за отказ уговора о раду. Образложење да је повреда утврђена из изјаве руководиоца не може се сматрати довољним. То би водило произвољности приликом отказивања уговора о раду (као најзначајнијег облика задирања у статус запосленог), будући да би за отказ уговора о раду било довољно да непосредни руководиоца да необразложену изјаву о постојању радне повреде а, при том, из садржине решења не би могло да се утврди у чему се састоји предметна дисциплинска повреда на раду.

Неосновани су наводи ревизије да је саставни део оспореног решења упозорење и изјава непосредног руководиоца у којима су изложене све околности случаја који је довео до отказа уговора о раду. За законитост отказа уговора о раду потребно је да целокупна процедура која претходи доношењу решења буде сагласна Закону о раду. Чињеница да је тужени на законит начин спровео радње које претходе доношењу решења о отказу уговора о раду не може да отклони незаконитост учињену овим решењем. При том, текст решења не садржи напомену која упућује да су упозорење и изјава непосредног руководиоца његов интегрални део.

Из изложених разлога и на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци ове одлуке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић